

Lurī Salomejas Nēries tēma baltaisia 1974. X. 21

jaudina

Salomejas Nēries poezija - jos
gūvenimo dienorastis, hpinio hero-
jans jansmai - poetis jansmai.

"Norint ję paziinti, reikia pajusti ję
sirdimi"...

... Teka staisčiai rando na
saule, apšviestama dvi žmonių figū-
ros, tiksliau - vienas: ję savo artu-
mu, veržimusi į šviesą, šilumą, sa-
vo laimę - veningi...

... Ryškiai išvirstame sau-
lės rotele sto ir mergina. "Akys už-
merkotos, juokiasi veidas". Tiesias į
saule, "su bangomis žaidžia ir šo-
ka, vėję laisvęję dainas daino-
ja". Staiga išvydo ję vpiškio
veidą, tokį rintoį ir ramų, kiek

patamsējus, mo kasdieniniņ rū-
pesiņ i meti, prakistiņ nē cū-
tinciō rato... Jo tamsiōs akys
žavēpsi fannystē i laime. Jis ne-
paprastai panoro atsiduti tane
rate, gēta fannystē.

Skaidri sypsenā diņgo mo
mergaitis lūps, o; sirdi giliai,
giliai žūniņo strēli, apmodyta
neilīs modais. Jo „mirtinai pekerejs
saldūs, saldūs modai”, jī apsvaigo
mo to stipnans, dera nepatisto
jansmo. Jī panoro ilgai iškaiyti sa-
vy to jansmō, panoro „litti i litti!
Lē nepasielti...” „Tiek žviesos, tiek
geliņ - jī apsvaigus tyli” i nedro-
siai patekia akis; to veidō. Jis
tebesankia fannystē... Mergaitē ištēsia
rankas, o jīs godžiai matonā:

„Sirdies! Sirdies tiktai!” „Taip?! - išiģasta
mergaitē, - Atidnoti jām visģ sirdi?
Taip, taip, jūk tai žūniņ, kai ja-
me lūs tavo dalis...”

Meilē jām lūs apimusi jā
visģ „Troškinos veržēs; pasaulģ”. Bet
jē tik susitiko ant tos pilkos ri-
bos tarp žemojanciō rato i tam-
sans pasaulis. Jē lūs dvēsē... Bet
ne, nelemta jēms liti dvēsē: ne-
driso jis tirtai atsidoti ant žē-
mojanciō rato. „Žaižaron nūran-
dēs dangus vakeriniš” nelime jai
laimingai liti. Jai neapsako-
nai bairu - žino, kad skiriāsi
jīs takai. Jī suprato, kad „paskutiņģ
savo neilīs leģģ” jī iģgers žian-
dien su jis, suprato, kad „mūblu-
kusģ gilģ jīs... dovanoj wā... sper-

motos dainas". Skaistus ratos u-
gso, līks tik raudo no kraup de-
mē. Vistā aplinkni aptendē "jūdi
sparnai", mūžto gēlēs - "tik neilē
jās atgāinti pājēp". Bet nebēr tos
neilēs, mērgaitē pamils "sāltā skaus-
no demora". Jis nepājēgi pāinti
isās sirdies, līks sirdis, kēncian-
ti, raudoanti, draskona vērīdē ver-
pā dāzīn: "Mirtis - gūpē, āsaros -
dāzīngums". Gūpē, dāzīngums - skau-
dūs pīsīmīnīnīnī. Mirtis, āsaros - skau-
di reālyē...

Mērgaitē klaupias, priēs tove,
o skausmē! Tu pervērei ... gīliansionis
beduqriem in mūnēsi auksčiansion ...
auksčūmon".

... ~~Ō jē tebesiverēia j ēvī-~~
~~sy saulē utulē!~~ ...

Jai ilgai vaidēnos tos mē-
los veidos, in kankino skausmīn-
gi pīsīmīnīnīnī... Bet ne, "niekad
niekados, niekad niekados lūpos ne-
kertos laimēs valandos - skaus-
no sutaltos!"

Tokini saulē spindulīai
iōdāzīnīno āsaros mō mērgīnos
blakstīnē jē iōsitēsē, ēvelnīai, bet
nēpētīngai mūsīōpsoj in ēvīn-
cīon vaidēm porēsē:

"Jē sīandī ēpseaus in tīkīn j gūve-
nīng,

Tai todēl, kad mēitā kelīā mlaupčīan
klāip nēpīnos mūdāzīnīnīnī jākā".

Ō jē tebesiverēia j ēvīnē saulē
~~mē~~ utulē! ...

Mēs - žīnos, mēsē gūveni-

mes - meilē... Bet kentēti, ar,
dar dangiān, negāliki kancīg
ir skausmā, ar galimē mes??...

H

1975. III. 6.

Žmogus ir epocha V. Mykolaičio-
Putino romane „Subilėliai“

Epocha: Žmogau, kas tu be manęs?
Betruvėjanti dulki! Tu net
žmogum vadintis negali...

Žmogus: Ne, tu klysti. Aš, mano
vorai, mano svajonės, ma-
no darbai ir kova sukū-
rė tavę. O vėliau, kai jau
tu egzistavai, mes porū-
darime neįsikintami mo

V.
„Subilėliai“
dėl žemi
volincinio
formavimo

tai - nera
postbelimo
kining.

svajoję ar
apie rep
giliai

nos. ~~žmogus~~
atsidžian
kurti sa

loškas
dėl caro
ir leidėi